

Een onregelmatig verschijnende
nieuwsbrief vanuit
gemeenschapshuis Brandpunt
Zuidhoek 168 – Rotterdam
Telefoon 010 283 92 20

4e jaargang – nummer 3
oktober 2005

Brand brief
p
www.gemeenschapshuizen.nl
Info@gemeenschapshuizen.nl

Kennismaken en afscheid nemen. Dat zijn elementen die in een gemeenschapshuis constant terugkomen. Ook in de organisatie eromheen is er een komen en gaan. Gelukkig ligt de frequentie daarbij een heel eind lager! We nemen als organisatie afscheid van Joan Bonnhof. Vanaf het prille begin heeft hij zich voor het Brandpunt ingezet. We zijn hem zeer dankbaar voor het werk wat hij vanuit de liefde van zijn hart voor onze organisatie heeft gedaan. We wensen hem veel zegen in en met zijn gezin en bij het werk voor de diaconie.

Ook Cora van Rossum verlaat de organisatie. Nog voor er een organisatie was, leefde Cora al mee. Later trad ze toe als commissielid en nog later als bewoonster van het Brandpunt. Met volle toewijding heeft ze de haar geschonken gaven ingezet voor het Brandpunt. Hiervoor zijn we buitengewoon dankbaar. We bidden haar Gods zegen toe over de nieuwe weg die ze is ingegaan.

Het volgende is zo zuiver mogelijk vertaald vanuit het Engels

Hallo allemaal,

Ik ben een Amerikaanse studente die voor negen maanden in Nederland leef en werk. Het doel van mijn komst is om onderzoek te doen in het Erasmus Medisch Centrum. Ik zal me daarbij richten op het verband tussen eetgewoonten en het eerste stadium van Alzheimer. In Amerika ben ik vierdejaars doctoraal studente epidemiologie aan de 'Harvard School of Public Health'. Ik ben opgegroeid in een stad in North Carolina. Ik heb het voorrecht te zijn opgegroeid in een sterk Christelijk gezin. Ik bid dat het hen goed mag gaan in het jaar dat ik weg ben.

Ik hoorde over het Brandpunt van mijn pastor in Boston en ik mocht er twee weken zijn voordat ik mijn eigen woonruimte in Rotterdam vond. De mensen in het Brandpunt werden mijn eerste vrienden in Holland. Zij hebben me geweldig geholpen om mijn draai te vinden in een nieuw land. Veel dingen waren ingewikkeld en frustrerend, met name het registratieproces bij de overheid. Ik kan vele verhalen vertellen over lange dagen die ik besteed heb om van de ene naar de andere plaats te gaan, proberend de juiste mensen en de juiste papieren te vinden om me hier op een wettige manier te kunnen vestigen. Maar ja, laat ik liever wat leuke en prettige indrukken delen uit het Brandpunt en de Nederlandse cultuur in het algemeen.

Voor ik in het Brandpunt kwam, had ik nog nooit zoveel mensen uit zoveel verschillende landen bij elkaar gezien, in het bijzonder uit het Midden-Oosten en Afrika. Er werd constant vertaald vanuit de moedertaal naar Nederlands en Engels, wat naast amusant ook nogal complex is. Af en toe had ik gesprekken die via Frans-Nederlandse en Nederlands-Engelse vertaling gingen. Dit huis opent zijn deuren werkelijk voor iedereen in nood!

Ten tweede kwam ik veel Nederlandse gewoontes tegen die nieuw (en soms vreemd) voor mij waren. Bijvoorbeeld: Na het eten aten we vla en yoghurt als dessert. In Amerika geldt yoghurt als een caloriearm product voor mensen die af willen vallen. Niet geschikt als dessert dus! Vla is iets wat we in de VS niet kennen. Ik ben er snel aan gewend geraakt, en het is nu zelfs één van mijn favoriete Nederlandse gerechten.

Ook het idee om met een fiets van plaats naar plaats te gaan is vreemd voor mij. Het bleek ook nog een beetje moeilijk te zijn, aangezien ik binnen een minuut van de eerste fiets die ik hier gebruikte gevallen ben. In balans blijven met tassen en andere dingen aan de fiets vind ik nog steeds niet simpel.

Nog iets wat nieuw voor mij is: Koffie en thee drinken na het diner. Ik heb de typisch Amerikaanse neiging om ontspanning tegen elke prijs tegen te gaan. Ik heb altijd het idee dat ik 'iets moet doen'. Koffietijd geeft je de mogelijkheid even uit de drukte te stappen en te genieten van goede vrienden en een beetje ontspanning. Een hele goede gewoonte om mezelf aan te wennen!

Tenslotte moet ik zeggen dat de Nederlandse mensen die ik ontmoet heb een stuk meer recht-door-zee en open zijn dan de gemiddelde Amerikaan. Ik houd van de Nederlandse mentaliteit: Geen subtiliteiten en veel minder vriendelijkheden (voor de vorm dan). Wat je ziet is wat je krijgt. Veel minder dingen worden gezien als "niet kies" om te bespreken als het erop lijkt dat daarmee iets verbeterd kan worden. Dit verschil komt nergens zo duidelijk naar voren als in de taal waarmee het natuurlijk menselijk handelen wordt aangeduid. Waar Amerikanen (en ik ben net zo schuldig als de anderen) de neiging hebben wat cryptisch te vragen naar "de badkamer" of "de rustkamer", vraagt de Hollander rechtstreeks naar "het toilet". De Hollander denkt bij zichzelf: "Ben je moe en wil je even rusten, vies en wil je je wassen, of moet je gewoon je blaas op de natuurlijke wijze laten functioneren?"

Een groet aan Holland en aan het Brandpunt. Die beiden hebben me al veel geleerd!

Elizabeth

Brieven van...

Fam. Bossenbroek

Alweer ruim een jaar zijn wij met ons gezin bewoners van het Brandpunt. Er is onvoorstelbaar veel veranderd voor ons en de kinderen dit jaar. Inmiddels hebben we allemaal aardig ons plekje gevonden in Rotterdam en in ons huis. We ontmoeten veel mensen, met sommigen bouw je een relatie op, anderen gaan weer aan je voorbij.

Soms stellen we onszelf de vraag: heeft zo'n half jaar in het Brandpunt wonen zin, is het niet te kort? Deze week kwam spontaan een oud-bewoner langs, hij woont tegenwoordig in Lisse. Het bleek heel goed met hem te gaan. Hij heeft in het Brandpunt de weg naar God gevonden en leeft vanuit een relatie met Hem. Het is prachtig en bemoedigend om dat te zien.

Wij zijn ook dankbaar dat zich spontaan mensen aanmelden die af en toe voor ons willen koken, komen helpen met schoonmaken, klussen doen etc. Ook dat is bemoedigend.

We hebben goede contacten met de mensen van 'House of Hope', een project in de Tarwewijk van de ICF. Via hen komen er vaak mensen binnen in het Brandpunt, soms voor een maaltijd, soms voor een nachtje slapen en soms zelfs een tijdelijke bewoner die we via hen krijgen aangemeld. Het is goed om 'schouder aan schouder in Gods wijngaard te staan'.

We merken dat we door onze contacten binnen de Oude Kerk van Charlois meer bekendheid krijgen op Charlois en dat mensen het leuk vinden om eens binnen te lopen of een keertje komen eten. Ondanks dat men hier woont temidden van de allochtone medelanders zit men niet zo snel met hen aan één tafel. Het mes snijdt dus aan twee kanten!

Weet dat u ook altijd welkom bent om gezellig een 'bakkie' te komen doen of eens lekker mee te komen eten.

Een hartelijke groet van Richard, Marian, Thomas, Matthias en Thirza

Kees-Jan

Ondertussen zijn de vier seizoenen gepasseerd in de tijd dat ik in het brandpunt woon.

Tijdens de zomerperiode zijn we als kernbewoners om de beurt op vakantie geweest. Daarnaast hebben we geprobeerd om als huis zo veel mogelijk open te zijn voor de vaste bezoekers. Moeilijk zijn de situaties waarin mensen regelmatig de open avonden bezoeken en daarna opeens verdwijnen. Het is dan onduidelijk of ze opgepakt zijn, het land zijn uitgezet of om een andere reden zijn vertrokken. Afscheid nemen is er dan niet bij.

En zo ziet eigenlijk het hele leven in een gemeenschapshuis eruit. Het is een komen en gaan van mensen. Het gaat erom dat je geniet van het contact wat je hebt, want je weet nooit hoe situaties in mensenlevens gaan lopen. Hoe meer grip je op relaties probeert te krijgen, des te moeilijker en pijnlijker kan het aflopen. Sommige mensen komen maar tijdelijk op je pad. Het gaat er dan om wat je in die periode voor die persoon betekent.

Vorige week kwam ik een klussenlijst van vorig jaar tegen. Het was bemoedigend om te lezen hoeveel er in een jaar gerealiseerd is en hoeveel mensen ons hierbij geholpen hebben. Een oud huis is nooit af en daarom gaan we het komende jaar er weer volop tegenaan. Hulp hierbij is ook dit jaar weer van harte welkom!

De hartelijke Groeten van KeesJan

Cora

Lieve allemaal,

In de laatste Brandbrief schreef ik al, dat ik weer op een kruispunt stond, en dus weer de keuze had om nieuwe uitdagingen aan te gaan.

Deze uitdagingen zijn iets anders uitgevallen, dan ik op dat moment had ingeschat. Ik ga meer werken in mijn reguliere baan, die ik naast mijn taken in Het Brandpunt deed. Een verandering opnieuw.

Dit betekent dat ik formeel de stichting gemeenschapshuizen ga verlaten.

Ik heb het goed gehad binnen de stichting. Scheiden is niet leuk, soms wel goed.

Op deze plaats wil ik iedereen bedanken voor het vertrouwen dat ik kreeg. Heel speciaal wil ik Karel, Lieneke, Richard, Marian, Keesjan en Carine bedanken, voor de goede tijd die wij met elkaar mochten hebben. En natuurlijk ook de andere commissie- en bestuursleden.

Ik wens ieder die dit leest veel zegen!

liefs Cora

Carine

Hier dan het eerste bericht van mijn hand voor de Brandbrief van oktober. In de laatste Brandbrief werd mijn naam al een aantal keer genoemd, als het nieuwe inwonende teamlid. Dat is nu sinds enkele weken ook echt werkelijkheid geworden. Een werkelijkheid die ik anderhalf jaar geleden niet had kunnen bedenken. Ik was toen leerkracht op een basisschool in Hardinxveld-Giessendam, woonde ook in die plaats en had het daar erg naar mijn zin. Toch heb ik er voor gekozen om de éénjarige opleiding Zending en Evangelisatie te volgen aan de Wittenberg in Zeist. Van deze keuze heb ik geen spijt, want ik heb genoten. Het heeft me zeker gevormd. Aan het einde van het jaar begon ik me wel af te vragen wat ik hierna zou gaan doen. Ik had geen idee, totdat Keesjan tijdens een college iets vertelde over het Brandpunt. Ik werd erg enthousiast en dat enthousiasme bleef nadat ik in het Brandpunt een 'open avond' meegemaakt had. Ik kon er de daaropvolgende nacht zelfs niet van slapen, het liet me niet meer los. Ik wilde mezelf een week de tijd geven om erover na te denken, maar mijn gevoel werd alleen maar versterkt. Toen ook van de kant van het Brandpunt, het team en de rest van de commissie, de bevestiging kwam dat ik in het Brandpunt mocht komen wonen was ik dan ook erg blij. Allerlei puzzelstukjes vielen op z'n plek Aan de andere kant was er ook wel even de twijfel. Is dit echt wel wat voor mij?

Nu, na ruim zes weken, kan ik zeggen dat de twijfel weg is. Natuurlijk heb ik even moeten wennen, maar ik ben zo blij met al deze lieve mensen hier in huis. De teamleden, de bewoners en de bezoekers hebben ervoor gezorgd dat ik me al snel thuis kon voelen. Ook het besef dat God bij me is en mij helpt in moeilijke situaties geeft me de kracht en de moed om deze uitdaging aan te gaan. Ik geniet van de mogelijkheid om zoveel verschillende mensen te leren kennen. Ten slotte wil ik nog iedereen bedanken die mij deze eerste weken geholpen heeft met het klussen, het verhuizen, het me hier thuis laten voelen of die mij op een andere manier tot steun is geweest.

Een hartelijke groet, Carine van der Ham

**Een thuis
voor jonggelovigen**

